

LJUBAV (Anđelka Martić)

Mali je medo razljutio mamu medvjedicu i ona ga je istjerala iz brloga. Išao medo tužan šumom, išao i brundao si u bradu, a kad se umorio neveselo je sjeo na stari panj. Zapuhnuo vjetrić i stao plesati oko njega.

- Što si se pokunio, medvjediću? - upitao vjetrić brundavca, igrajući se njegovom svilenom dlakom.

- Nitko me ne vo-o-o-li-zacvilio je medo, okrećući glavu od nasrtljivog povjetarca. Evo, ni ti me ne voliš, kad mi ne daš mira!

- A zašto da te volim?- čudio se vjetrić. Nikakvo mi dobro nisi učinio - reče, puhne medu u obraze i odleti dalje.

A medo ostao još tužniji.

Prolazio onuda mrav, vidio žalosnog medvjedića i upitao ga:

- Zašto si tužan, medvjediću?

- Nitko me ne voli - zajeca medo, a sitne mu se oči napune suzama.

- Ja te volim - rekao je mrav.

- A zašto?- zinuo je medo i šapicom obrisao suzu.

- Nisi mi zgazio mravinjak jučer kad si plesao svoj medvjeđi ples - odgovori mrav i ode po šumskom puteljku.

A medo ostane uzdišući dalje. Na nedaleku granu sjela grmuša. Cvrkutala je nešto i ugledala medvjedića koji je spustio glavicu i šmrcao, šmrcao....

- Zašto si tužan medvjediću? - upita ga ptičica.

- Tužan sam, jer me samo mrav voli - odgovori medo.

- Pa i ja te volim! - zacvrkuće grmuša.

- Kako to? - živne medo, znatiželjno gledajući u nju.

- Jučer si tresao stablo i nisi stresao moje gnijezdo u kojem su jaja! - reče ptica, pa odleti.

Medo šapicom obriše i drugu suzu. Očice su mu sada bile malo sjajnije, ali je i dalje bio tužan. Iz skrivene dublje u dnu starog hrasta proviri mladi puh. Ugleda medvjedića i zapita:

- Hoćeš li se igrati sa mnom?

- Neću! - reče medvjedić - vidiš da sam žalostan.

- A zašto si žalostan?

- Nitko me ne voli - šmrčne medo, ali se brzo ispravi - vole me samo mrav i ptičica...

- Pa i ja te volim! - kaže mali puh i iziđe iz skrovišta.

- A zašto? - začudi se medo, a očice mu jače zasjaše.

- Jučer nisi na krčevini pojeo sve jagode. I meni si ostavio malo - odgovori puh i začas nestane u zelenim granama.

A medo je i dalje sjedio na panju, lupkao nožicama i trljao šapicom nosić. Na trenutak je zadrijemao, a kad je otvorio oči pred njim je stajala mama medvjedica. Tuga ode kao rukom odnesena. Dok se stiskao uz mamino meko krzno, tiho je pitao:

- Zar me ti voliš, mama?

- Kakvo pitanje! - pljesnula je šapama medvjedica - pa jasno da te volim - reče, privijajući čvršće svog malog sina.

Kao dvije zvjezdice sjale su sada medine oči.

- A zašto me voliš? - pitao je bez daha.

- Zašto? - čudila se medvjedica - pa volim te, jer te volim...

Medvjedić, još malo prije tako tužan, sretno je mislio:

JEDINO ME MOJA MAMA VOLI SAMO ZATO - JER ME VOLI!